

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради ДФ 41.884.103 (ID – 12884)
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії

Олексій Войчек

(власне ім'я, прізвище здобувача (ки))

1984 року народження, громадянин

України

(назва держави, громадянином якої є здобувач (ка))

освіта вища: закінчив у 2013 році

Національну академію внутрішніх справ

(найменування закладу вищої освіти)

за спеціальністю (спеціальностями)

«Правознавство»

(за дипломом)

працює заступник Скадовський РВП ГУНП в Херсонській області,
начальника ВП – начальник м. Херсон
СКП

(посада)

(місце основної роботи, підпорядкування, місто)

виконав акредитовану освітньо-наукову програму

Право

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом

Одеського державного

(повне найменування закладу)

університету внутрішніх справ від «31» березня 2026 року № 105, у складі:

вищої освіти (наукової установи), підпорядкування (у родовому відмінку), місто)

Голови разової спеціалізованої вченої ради -
Рецензентів -

Максим Корнієнко

доктор юридичних наук, професор, перший проректор
Одеського державного університету внутрішніх справ

Віктор Конопельський

доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри
кримінального права та кримінології факультету підготовки
фахівців для органів досудового розслідування НПУ Одеського
державного університету внутрішніх справ

Андрій Беніцький

кандидат юридичних наук, професор, професор кафедри
кримінально-правових дисциплін Інституту права та безпеки
Одеського державного університету внутрішніх справ

Офіційних опонентів -

Наталія Юзікова

доктор юридичних наук, професор, професор кафедри
адміністративного і кримінального права Дніпровського
національного університету імені Олеся Гончара

Людмила Абакіна-Пілявська

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри
кримінального права Національного університету «Одеська
юридична академія»

(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

на засіданні «05» червня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня
доктора філософії з галузі знань

08 Право

(галузь знань)

Олексію Войчку

(власне ім'я, прізвище здобувача (ки) у давальному відмінку)

на підставі публічного захисту дисертації «Діяльність Національної поліції
України із запобігання кримінальним правопорушенням у Херсонському регіоні
в умовах воєнного стану»

(назва дисертації)

за спеціальністю (спеціальностями)

081 Право

(код і найменування спеціальності (спеціальностей) відповідно до Переліку
галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка
здобувачів вищої освіти)

Дисертацію виконано в Одеському державному університеті внутрішніх справ

(найменування закладу вищої освіти (наукової установи), підпорядкування, місто)

Науковий керівник Андрій Бабенко доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри кримінально-правових дисциплін
Інституту права та безпеки Одеського державного
університету внутрішніх справ.

(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, що містить нові науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, які виконують конкретне наукове завдання, що має істотне значення для галузі знань 08 Право.

Здобувач має 7 наукових публікацій за темою дисертації, з них 3 статті у наукових фахових виданнях України, 4 тези доповідей на науково-практичних конференціях.

1. Войчек О.С. Окремі питання запобігання кримінальним правопорушенням органами Національної поліції України у Херсонському регіоні в умовах воєнного стану. Південноукраїнський правничий часопис. № 4. 2025. С.139-144.
2. Войчек О.С. Запобігання кримінальним правопорушенням органами поліції: стан наукової розробки. Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Юридичні науки. №4(47). 2025. С.6-11.
3. Войчек О.С. Проблеми діяльності поліції щодо попередження злочинів у Херсонському регіоні. Юридичний бюлетень. Випуск 39. 2025. С. 83-90.

У дискусії взяли участь та висловили зауваження:

Наталія Юзікова, доктор юридичних наук, професор.

Є низка питань які потребують обговорення при публічному захисті:

1. У запропонованому авторському визначенні «запобігання злочинності» (С. 42 дисертації), використано низку суміжних термінів («протидія», «попередження», «профілактика», «запобігання»), що без їх чіткого розмежування може створювати термінологічну надмірність і потребує концептуального уточнення. Невпорядковане використання зазначених термінів у межах одного визначення може створювати враження семантичного дублювання та ускладнювати сприйняття запропонованої дефініції, оскільки не дає змоги чітко простежити ієрархію, логіку та функціональне призначення кожного з названих елементів. За відсутності їх чіткого розмежування або обґрунтування як структурних складових єдиного процесу виникає ризик змішування рівнів і форм превентивного впливу, що знижує методологічну чіткість поняття. У зв'язку з цим доцільним видається або термінологічне узагальнення (з використанням одного базового поняття з подальшим розкриттям його складових), або чітке концептуальне розмежування зазначених категорій із визначенням їх місця у загальній системі запобігання злочинності. Такий підхід сприятиме підвищенню наукової точності визначення та його прикладної цінності для правозастосовної практики.

2. Доцільною та концептуально значущою є теза О.С. Войчека про те, що саме ефективна взаємодія поліції та громади може слугувати основою сучасної стратегії розвитку поліцейської діяльності та запобігання злочинності (С. 78-79 дисертації). Такий підхід є своєчасним, особливо в умовах воєнного стану й післявоєнної трансформації суспільства, коли зростає потреба у довірі, соціальній згуртованості та спільній відповідальності за безпеку. Позитивний досвід держав Європейського Союзу свідчить, що моделі «community policing» сприяють зниженню рівня криміногенності, підвищенню легітимності поліції та ранньому виявленню загроз на локальному рівні. Водночас, вважаю, запропонований підхід потребує уточнення та адаптації до реалій прифронтових регіонів, зокрема Херсонщини. Поліцейська діяльність, орієнтована на громаду, не може розглядатися як універсальний інструмент без урахування обмеженості ресурсів, підвищених безпекових ризиків, наявності диверсійних загроз та соціальної дестабілізації. У цьому контексті надмірне перенесення моделей мирного часу без належного коригування може знизити їх практичну ефективність. Отже, підхід, заснований на партнерстві поліції та суспільства, безумовно заслуговує на підтримку, проте його реалізація має ґрунтуватися на поєднанні превентивних, силових і управлінських механізмів, чіткому нормативному регулюванні та диференційованому застосуванні залежно від умов функціонування поліції як у звичайному режимі, так і в ситуаціях надзвичайних подій та воєнних викликів. Тому, дисертанту доцільно, під час публічного захисту, уточнити межі, умови та практичні механізми реалізації вказаного підходу партнерської взаємодії поліції та громади, з урахуванням специфіки воєнного стану та прифронтових територій.

3. Слід відзначити, що автор у підрозділі 3.1. «Зарубіжний досвід запобігання злочинності правоохоронними органами» здійснив ґрунтовний і різноплановий аналіз зарубіжного досвіду запобігання злочинності, зокрема на прикладі Франції, Японії, Австрії, Італії, Німеччини, США та інших держав, акцентуючи увагу на різних моделях поліцейської діяльності, рівні централізації, превентивних механізмах, ролі громади й цифрових інструментах. Разом із тим, попри задекларовану на початку розділу цінність порівняльно-правового дослідження, підсумкові рекомендації щодо можливостей імплементації цього досвіду для України мають досить узагальнений та абстрактний характер і не повною мірою враховують специфіку діяльності поліції в умовах воєнного стану та прифронтових територій. Тому важливо, у процесі публічного захисту, деталізувати практичну цінність здійсненого порівняльного аналізу та чітко окреслити, які саме елементи зарубіжних моделей запобігання злочинності можуть бути ефективно імplementовані в умовах України. Крім того, доцільно було б зосередити порівняльний аналіз на досвіді держав, які функціонували або функціонують в умовах збройних конфліктів чи тривалих підвищених безпекових ризиків, зокрема таких як Хорватія та Ізраїль. Країни, обрані автором для порівняльного дослідження, попри безперечну наукову цінність їхнього досвіду, не перебували в умовах воєнного стану, співмірних із сучасними українськими реаліями. У цьому контексті звернення до практик Хорватії та Ізраїлю могло б суттєво збагатити дослідження, надати йому більшої прикладної спрямованості та дозволити виокремити релевантні управлінські, превентивні та організаційні рішення для впровадження у національну теорію і практику діяльності Національної поліції України в умовах війни та повоєнного відновлення.

4. Запропонована автором теза щодо недостатньої глибини та узгодженості міжнародно-правового регулювання співпраці держав у боротьбі зі злочинністю є загалом слушною й актуальною (С.137 дисертації). Водночас вона має декларативний характер і потребує більшої конкретизації, зокрема щодо того, які саме доктринальні прогалини міжнародного права мають на увазі, у яких сферах вони проявляються та як саме відсутність договірної узгодженості впливає на ефективність міжнародного кримінального правосуддя і протидію транснаціональній злочинності. Потребує роз'яснення при публічному захисті, у чому саме полягає недостатня узгодженість міжнародно-правових механізмів співпраці держав у боротьбі зі злочинністю та як це впливає на їх практичну ефективність.

5. Слід позитивно оцінити комплексність підходу автора до висвітлення системи спеціальних заходів профілактики правопорушень та визначення об'єктів такої профілактики (С. 155-156 дисертації). Водночас, на нашу думку, спрямованість спеціальних заходів і коло об'єктів спеціальної профілактики потребують додаткового врахування сучасних криміногенних тенденцій, зумовлених воєнним станом, тимчасовою окупацією окремих територій та підвищеними безпековими ризиками. Зокрема, у попередніх підрозділах дисертант, аналізуючи кількісно-якісні показники злочинності та особистість

злочинця, обґрунтовано виокремлює такі криміногенні явища, як колабораціонізм і злочини проти основ національної безпеки, що є характерними саме для Херсонського регіону. Однак у підрозділі, присвяченому спеціальній профілактиці, ці особливості не отримали належного подальшого розвитку, хоча вони мають принципове значення для формування ефективної регіональної моделі запобігання злочинності. Вважаємо, що з метою підвищення ефективності заходів запобігання кримінальним правопорушенням органам поліції загалом, а в Херсонському регіоні зокрема, доцільно змістити акцент на ранні превентивні та профілактичні механізми, спрямовані на випереджувальне реагування. При цьому особливої уваги заслуговують заходи соціальної профілактики, адміністративного нагляду, своєчасного реагування на порушення громадського порядку, перевірок ризикованих категорій осіб у взаємодії з громадськістю та залучення населення до спільної діяльності з запобігання злочинності. Враховуючи викладене, додаткового уточнення потребує питання щодо спрямування спеціальних превентивних і профілактичних заходів на нейтралізацію воєнно обумовлених криміногенних ризиків, зокрема пов'язаних із колабораційною діяльністю, злочинами проти національної безпеки, підвищеною латентністю правопорушень і соціальною дезадаптацією населення в прифронтових умовах.

Слід підкреслити, що висловлені зауваження мають переважно рекомендаційний і дискусійний характер, спрямовані на уточнення та подальший розвиток окремих положень дослідження та не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації О.С. Войчека, її достатньо високий теоретичний рівень, наукову новизну й практичну значущість.

Людмила Абакіна-Пілявська, кандидат юридичних наук, доцент.

Позитивна оцінка дисертаційного дослідження О.С. Войчека у цілому та її окремих положень зокрема не виключає можливості та необхідності висловити певні застереження і зауваження щодо позицій, які потребують критичної оцінки, є спірними або потребують додаткової аргументації та дають можливість вступити у дискусію з автором:

1. Олексій Сергійович у своєму дослідженні ґрунтовно підійшов до вивчення зарубіжного досвіду діяльності правоохоронних структур в частині запобігання та протидії злочинності, зокрема, проаналізував британський та американський досвід протидії злочинності, звернувся до аналізу практики окремих країн Європи. У даному контексті спостерігається дещо формальний підхід до викладу матеріалу, без допуску глибокої критики та співставлення з можливостями та потребами вітчизняної практики. У світлі цього, цікаво почути думку автора з приводу того, досвід якої країни, можливо структури, може бути оцінений як перспективний для України в цілому, та в окремих регіонах в умовах воєнного стану.

2. У ХХІ столітті вдосконалення запобігання злочинності органами поліції базується на переході від реактивних методів (реагування на вчинене кримінальне правопорушення) до проактивних (попередження). Основними напрямками, що

підтверджуються досвідом провідних країн світу, є впровадження високих технологій, партнерство з громадою та аналітичний підхід. Автор у своєму дослідженні досить змістовно розкриває своє бачення вказаних аспектів у сфері вдосконаленні діяльності поліції по запобіганню злочинності в Херсонському регіоні в умовах воєнного стану. Видається доцільним вказати, чи вбачає автор особливості запровадження окремих методів та заходів в конкретному регіоні на відміну від іншої частини держави, де активність воєнних дій порівняно менша та чи зберігатимуть такі міри актуальність в мирний час.

3. Дисертант за результатами проведеного дослідження визначає групи факторів негативного впливу на діяльність поліції як суб'єкта запобігання злочинності у Херсонському регіоні в умовах воєнного стану, поділяючи останні на: нормативно-правові; матеріально-технічні інформаційно-комунікаційні; кадрові; психологічні; деструктивні. При публічному захисті роботи було би цікаво почути зауваження автора в частині розподілу такого впливу, які фактори є більш критичними та вагомими, які, так би мовити, вторинними та такими, що мають менший вплив тощо.

4. Позитивно сприймається розроблена авторська Херсонська обласна програма запобігання злочинності в умовах воєнного стану на 2026 рік. Разом з тим, було би доцільно звернути увагу на розширення суб'єктного складу такої програми.

Висловлені зауваження стосуються переважно спірних та дискусійних проблем. Вони не впливають на загальну позитивну оцінку роботи О.С. Войчека, яка є самостійним завершеним комплексним дослідженням актуальної теми, має науково-теоретичне і практичне значення, містить наукові положення, що є новим вирішенням конкретного наукового завдання та сприяють вдосконаленню діяльності Національної поліції України із запобігання кримінальним правопорушенням у Херсонському регіоні в умовах воєнного стану.

Віктор Конопельський, доктор юридичних наук, професор.

Ознайомлення з рукописом Войчека О.С. дозволяє висловити окремі побажання і критичні судження, які потребують додаткової аргументації чи дискусії:

1. Дисертантом проаналізовано відповідну правозастосовну практику США, Японії та окремих країн ЄС щодо запобігання злочинності. Безумовно, використання порівняльно-правового (компаративного) методу у контексті предмета дослідження є позитивним і репрезентативним. Водночас постає питання, якими саме критеріями керувався автор при виборі зазначених зарубіжних країн. І чому досвід саме цих країн досліджено в роботі?

2. Другий розділ дисертації перенасичений статистичними даними про злочинність у державі в цілому та окремо у Херсонському регіоні, що дало можливість автору з'ясувати особливості стану злочинності у Херсонському регіоні в період воєнного стану. На наш погляд робота тільки би виграла, якщо б

автор підсилив актуальність даної теми в вступній частині саме статистичними даними.

Вказані зауваження та рекомендації носять дискусійний характер і не знижують загальної позитивної оцінки представленою до захисту дисертаційного дослідження, і можуть бути враховані у ході подальших наукових досліджень.

Андрій Беніцький, кандидат юридичних наук, професор.

Відзначаючи логічну структуру та послідовність викладу дослідження, а також наукові досягнення дисертанта, вважаємо за потрібне акцентувати увагу на деяких положеннях роботи, що мають дискусійний характер:

1. В підрозд. 2.2 «Кримінологічна характеристика особи злочинця у Херсонському регіоні в умовах воєнного стану» автор зазначає, що спостерігається загальна тенденція значного збільшення кількості зареєстрованих випадків кримінальних правопорушень проти основ національної безпеки та проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку. Дослідник у своїх висновках вказує на те, що в Херсонщині значного поширення набрали злочини проти національної безпеки. Було б доцільно, якби автор у своїй роботі звернув увагу на кримінальні правопорушення проти громадської безпеки, які є суміжними зі злочинами проти національної безпеки відповідно до: ст.ст. 255, 256, 258–260 КК України та ін. Робота виграла б, якби автор проаналізував такі явища як сепаратизм і колабораціонізм, тероризм і екстремізм тощо.

2. Незаконний обіг зброї під час воєнного стану становить реальну загрозу для національної безпеки України. Пріоритетами державно-правової політики в галузі зміцнення національної безпеки України є запобігання незаконному обігові вогнепальної зброї, боєприпасів і вибухових речовин, а також його (= незаконного обігу) виявлення і припинення. Автор звертає увагу на поширення незаконного поводження зі зброєю та боєприпасами. Проте, у роботі не проаналізовано фактори, які могли б впливати на зниження рівня незаконного обігу зброї серед цивільного населення і військовослужбовців у Херсонському регіоні.

3. У дисертації залишилися без розгляду дискусійні в юридичній літературі питання щодо впровадження законодавчих ініціатив у сфері реалізації права громадян та юридичних осіб в Україні на цивільну вогнепальну короткоствольну зброю, бойові припаси до неї та ін. Не розглянуто чинники впливу на рівень кримінальних правопорушень у Херсонському регіоні запровадження із 25 листопада 2024 р. в Україні процедури декларування вогнепальної зброї і боєприпасів до неї.

Наведені зауваження носять дискусійний характер і не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації.

Максим Корнієнко, доктор юридичних наук, професор – без зауважень.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,
«Проти» — членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада
ДФ 41.884.103 присуджує

Олексію Войчеку

(власне ім'я, прізвище, здобувача (ки) у давальному відмінку)

ступінь/ступеня доктора філософії з галузі знань 08 Право

(галузь знань)

за спеціальністю (спеціальностями) 081 Право

(код і найменування спеціальності (спеціальностей))

відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється
підготовка здобувачів вищої освіти)

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої
вченої ради

Максим КОРНІЄНКО

(підпис)

(власне ім'я та прізвище)

